

Εβδομάς 29

102 B.

ΑΘΗΝΑΙ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 101.

1929

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ασφαλίζει
τὰ
κρημὰτά
5%
Γιανοποιεί
του
κόπους
5%

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Είναι απαραίτητος δι' όλες τὰς Κας και Δίδας
αί όποια υποφέρουν ένεκα της ατάξιας της πε-
ριόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους
και κανονίζει τελείως τὰ χρονικά διαστήματα
πού άπαιτούνται.

ΥΣΤΑΝ ΚΑΨΟΥΛΕΣ τὸ νέον Γαλλικὸν
Φάρμακον Ὑστάν θεραπεύει τὴν
χρονίαν Κυστίτιδα καὶ τὴν βλενόρροϊαν.

ΛΥΚΕΙΟΝ ΑΧΑΡΝΩΝ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Α. ΜΑΓΚΑΝΑΡΑ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΚΟΥΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ 8

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΟΤΕΡΟΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ιδιόκτητον 4όροφον Σχολικὸν Μέγαρον, Κυβισ-
μοῦ 3000 κ.μ. χωρητικότητος 800 μαθητῶν καὶ 100
κλινῶν

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ Νηπιαγωγείον, Ἐξετάξιον Δημοτικόν,
Πεντατάξιον Γυμνάσιον, Τμήμα Ἐμπορικῶν Σπου-
δῶν, Φροντιστήρια Εἰσιτηρίων Ἐξετάσεων Πολυτε-
χνείου Πανεπιστημίου καὶ Ἀνωτέρων Στρατ. καὶ λοι-
πῶν Σχολῶν.

ΧΩΡΙΣΤΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ Ἀρρέων καὶ Θηλέων.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ μετὰ διδασκαλίας

Ξένων Γλωσσῶν.
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ 8-11 π.μ. καὶ 3-5 μ.μ.
Ζητήσατε Κανονισμὸν.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ "ΜΠΑΞΕΡ," (Barkshier)

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1872 ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙ-
ΤΩ 1925 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΝΟΜΙΚΟΥ 16, Πάροδος οδού Πατησίων
ΣΤΑΣΙΣ ΛΥΣΣΙΑΤΡΙΕΙΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείον εἰς καταλλήλστατον οἰκὸδομημα ἐνὶς ἑκατο-
κίτου μετ' ξένους ἐσωτερικοὺς καθηγητὰς καὶ παιδαγωγούς.

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΤΜΗΜΑΤΑ:

- 1) ΤΡΙΤΑΞΙΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟΝ διὰ τοὺς ἐπιθυμούντας ἐ-
κὴν μόρφωσιν καὶ ἔγγραφον εἰς Ἀγγλικά Πανεπιστήμια
- 2) ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΝ ΜΕΣΗΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ
γνωρισμένην καὶ λειτουργούσαν κατὰ τὸ ἔλεγμα τῶν
τῶν Δημοσίων Ἐμπορικῶν Σχολῶν.
- 3) ΠΛΗΡΕΣ ΕΞΕΤΑΞΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ
- 4) ΚΑΤΩΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΙΣ ΕΞΕΤΑΞΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
(πρώτην Ἑλληνικὴν Σχολεῖον).
- 5) ΕΞΕΤΑΞΙΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΟΝ
ΤΜΗΜΑ, ἀνάλογον πρὸς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον.
Εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον, τὸ Γυμνάσιον καὶ τὴν Ἑλ-
ληνικὴν Σχολὴν γίνονται δεκταὶ καὶ μαθηταὶ καὶ ἡ Ἀγγλική
σα εἶναι ὑποχρεωτική.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου.

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συμφύλλου
κρημνιστὸν παρὰ τοῦ Ἱατροσυνηδρείου τῆς Ἑλλάδος καὶ
Φαρμακευτικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων

Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σ. ΠΑΠΑ-
Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγαὶ παρὰ Συμφυλλολόγῳ κ. Φωτῆ
σχούλῳ, Ἀθήναι, Σωκράτους 36, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ
ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη, 14

Εἶναι ἀβλαβὴς διότι ἐνερ-
γίθῃ ἀπὸ το ἀκώτατον ὑ-
γειονομικὸν συμβούλιον.
Υπερέχει ὅλων διότι ἐβραβεύ-
θη εἰς τὴν διεθνή ἐκθεσί-
ον Παρισίων 1926 μετ' διπλωμα-
τιμῆς.
Εἶναι εὐχρηστος διότι δέν-
ειναι διόλου λιπαρά, τὴν προ-
τιμούν ὅλαι αἱ κυρίαὶ διὰ τὸ
λεπτὸν ἄρωμα τῶν ρόδων.

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, Μονεῖα 17

(ΠΛΗΡΕΣ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)

ΑΡΙΣΤΕΥΤΑΚΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'

ΕΥΝΑΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

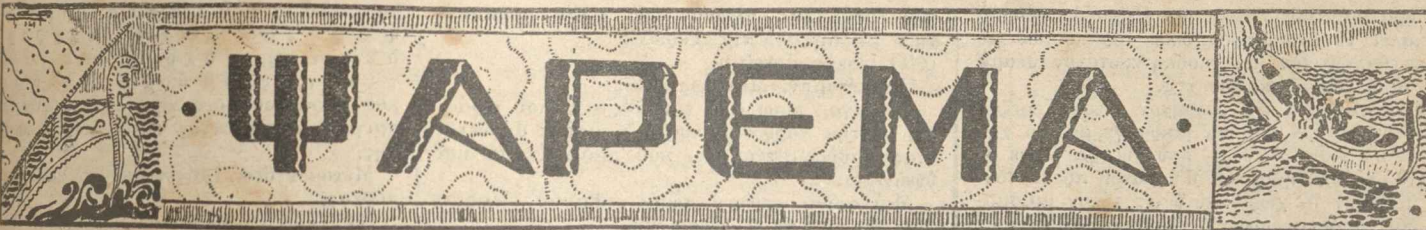
Ἐπικυριακὸς Δοκ. 100

Ἐπικυριακὸς Δοκ. 15 ὁ δ. 4

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΑΡΑΧ. 2

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Συμφωνούμε νὰ ξεκινήσουμε τὰ ξημερώ-
ματα ἡ μάλλον στὴς 4 τὸ πρωὶ γιὰ νὰ μπο-
ρούμε νὰ φτάσουμε στὸ μέρος ποῦχε ὁρίσθῃ
γιὰ τὸ ψάρεμα πρὶν ἀπ' τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡ-
λιου. Ἐδῶ θάταν σωστὸ νὰ σὰς μαρτυρήσω τὸ κα-
ριοχτίτῃ πὺδ εἶχα τὴν στιγμὴ πὺδ ἔπασσα στὰ
χερῖά μου τὰ κουτά. Ἀισθανόμουν τὰ μάτια
τούς νὰ παρακολουθοῦν καὶ τὴν παραμικρὴ κί-
νησίν μου. Θὰ τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ δι-
καιώσουν τὴν χρεοκοπημένη ἀπόφασίν τους
ἡ νὰ μετανοήσουν οἰκτροῦς γιὰ τὴν ἐμπιστοσύ-
νῃ πὺδ ἔδωσαν στὴν κοπιητικὴν ἱκανότητά μου.

Μιά, δύο κουτιές. . . Ἐνίκησα! Στὰ πρό-
σωπά τους διεδέχθη τὴν ἐκφρασὴ τῆς ἀνησι-
χίας ποῦχαν πρὶν, ἡ ἐκφρασὴ τῆς δεδιωότη-
τος. Ἀρχισαν νὰ μιλοῦν ξένοιαστα, καὶ γὰ
τραβοῦσα μ' ἑλῆ μου τὴν δύναμιν τὰ κουτιά.

Ἡ προβλέψις τοῦ πλοίαρχου ἐπαλήθευσαν.
Μόλις κοντοβυθώσαμε τὸν ἔξω κάβο, τὰ σχοι-
νὰ τοῦ καταρτιοῦ ἔτρεξαν, τὸ πανὶ φούσκωσε
καὶ τὸ φρεσκοποιημένο σκάφος μας, ἔσχί-
ζε τὴν θάλασσα γρήγορα σὰν νὰ διαζότανε
θαρεῖς νὰ φτάξῃ στὸ προορισμὸ του. Τὰ κου-
τιά τραβήχθηκαν ἀπάνω, ὁ Γιάννης καρφώ-
θηκε στὸ τιμόνι, ὁ Φωκίων ἄρχισε νὰ δολώνῃ
τὸ παραγάδι, καὶ ἐγὼ καθάριζα τὰ σκόρδα κ'
ἐκοβα τῆς ντομάτες — προετοιμασία τοῦ κο-
λατιοῦ. Λίγοι γλάροι συντρίβονταν τὸ ταξεί-
διόμας μας, σ' ἑνα τρελλὸ πέταγμα καὶ προσπα-
θώντας νὰ τοιμηθῶναι τὰ κομμάτια τοῦ φω-
μοῦ πὺδ τοὺς πετούσαμε. Κάπου, κάπου ἀνά-
βαινε τοιγάρο καὶ λέγαμε καμμιὰ ἱστορία γιὰ
νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Ὁ σφρανὸς πέρα θαθεῖα ἄρχισε σιγά-σιγά
ν' ἀσπορναλίζε κ' ἡ πρῶτες ρομπανόχρυσες
ἀκτίνες τοῦ ἡλιου ἔσκιζαν πέρα, πέρα τὸ μικτὸ
μενεξεδέριο στερέωμα.

— Θὰ φτάσουμε στὴν ὥρα μας, ξανάπε ὁ
πλοίαρχος, κ' ἄρχισε νὰ μασσοῦν ἑνα σκό-
δο.

ΟΓΔΩΝ ΠΡΩ-ΙΝΗ. Ἐχομε οἶξιν τὸ
παραγάδι, φουρνάγαμε καὶ κολατοῦσαμε. Τὸ
μενού μας κρῖνον περιττὸ νὰ σὰς τὸ ἐπανα-
λάβω, σὰς τάχω ἥδη γράφει. Δὲν θυμῶμαι
ποτέ στὴν ζωὴ μου νάχω φάῃ μετ' ὅσην ὁρεῖ-
νὰ μοῦχει ἀρέσει φρά, σὰν τὸ πρωτὸ ἐκεῖνο με-
τῆς ντομάτες, τὸ σκόρδο καὶ τῆς ἑλῆς. Ἄν
τὰ πράγματα αὐτὰ μοῦ τὰ προσέφεραν γὰρ
ἄλλοι λέγοντάς μου νὰ τὰ φάω, δὲν ἔξεω
καὶ γὰρ τί θάκανα. Μὰ τὴν φορὰ αὐτὴν ὄχι μὲ-

νο τὰφαγα μ' ὁρεῖν, ἀλλὰ λυπηθῆκα κ' ὅταν
τέλειωσαν. Ἦπαμε νερό, ἀποτελειώσαμε τὸ
φρουτὸ μας, πληθῆκαμε μετ' ὅλας τὰς κ' β-
στερα πῆρε ὁ καθένας μιὰ καθητῇ, καὶ διαλέ-
γοντας μιὰ θέσιν τῆς θάλας ἄρχισε τὸ ψά-
ρεμα.

Πέντε λεπτά πέρασαν ἥσυχα. Τσιμονδιά-
Ποῦς θὰ πῶσῃ τὸ πρωτὸ ψάρε; — νὰ καπ-
πὺδ ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλὸ μας καὶ κέντριζε
τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸν ἐγωισμὸν μας.

Μιά ἀπότομη κίνησις, δεύτερη, τρίτη κ' ὁ
Γιάννης — ἐνθ' ὅτῃ χεῖλῃ του ἔχει ἀπλωθῇ
ἑνα εὐχάριστο χαμόγελο, — τραβῇ τὴν καθη-
τῇ ἀπάνω. Γυρίζουμε πρὸς τὸ μέρος του καὶ
παρακολουθοῦμε μετ' ἀσφάλειαν τὴν ἀγωνίαν τῆς
κινήσεως τῶν χειρῶν του. Τὰ μάτια μας εἶχαν
καρφωθῇ θαρεῖς στὸ μικροῦλιν ἐκεῖνο κομ-
μάτι τῆς θάλασσας ἀπ' ὅπου θὰ βγῇ τὸ
ἀγκιστρί. Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα κ' ἑνα
ψάρι σπαραττῇ καθὼς τραβιέται ὅσο ἀπ' τὸ
νερό. Εἶναι μιὰ πέτρα ἐκατοδραμῆν! Ὁ
Γιάννης μὰς κοιτάζει περήφανα μετ' ἑνὶς νι-
κητοῦ, ἐμεῖς ψιθυρίζουμε κατὰ καὶ ξανασυ-
νομιλοῦμε τὰ κεφάλια μας περιμένοντας νὰ ἐτοι-
μηθῇ ὁ ἀόρατος ἀντίπαλός μας. Δεύτερος
κατὰ σειράν τραβῷ ἐγὼ ἑνα χάνο. Εἶναι μι-
κρὸς, μικροῦτσος, ἀλλὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρει
τὸ μέγεθος. Ἀρκεῖ ὅτι δὲν ἔρερα τ' ἀγκιστρί
ἀδειανό. Ὁ Φωκίων φουρνάγαμε, μοιροῦνοῦ,
καὶ τέλος — μπροστὰ στὴν δική μας συγχο-
μιδὴ ἄρκετὰ πλοῖα ἴσαμε τὸ τέλος — προ-
τείνει νὰ πᾶμε νὰ σηκώσουμε τὸ παραγάδι.
Μιά, δύο γερεῖς κουτιές κ' ἡ θάλας ἡλυστοῦ
ἥρεμα ὡς τὴν σημαδοῦσα. Ὁ Φωκίων πένει
τὴν κατάλληλὴν θέσιν κ' ἄρχίζει τὸ μάζεμα.

Ἐπιτυχία! Θρίαμβος, ναί, σωστὸς θρίαμβος.
Κάθε ἀγκιστρί φέρει καὶ κατ' ἑνὶς ἑνα λε-
πτὰ ἡ θάλας γεμίζει ἀπὸ πέσους, χάνους,
σκυλίσματα, σελῆκια, σκορπιούς, λιθοκόμ-
γόντες, σκόρπους καὶ . . . καὶ . . .

Στὰ μάτια ὅλων μας λάμπει ἡ εὐχαριστή-
σις καὶ μὲλις συγκοιτοῦμε τὴν χαρὰ μας. Ὁ
Φωκίων σφυρίζει, ὁ Γιάννης κεντρίζει καὶ γὰ
μέτρον τὰ ψάρια. Ἐκατὸν ὀκτὼ κομμάτια, μι-
κρὰ καὶ μεγάλα, ἐκτὸς δύο σκυλίσματα καὶ
πέντε σελῆκια.

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΠΡΩ-ΙΝΗ. Γυρνᾶμε πίσω.
Ἐνα δυνατό ἀεράκι φουσκώνει τὸ πανὶ μας,
κ' ἡ «Χρυσούλα» ἀρπνίζει ὁλόκληρο. Ὁ
Γιάννης πάντα στὴν θέσιν τοῦ καταρτιοῦ,
ἐγὼ κ' ὁ Φωκίων κάναμε τὴν μοισσά τῶν
ψαριῶν. Τόση πὺδ θὰ πιάξουμε στὸ μῆλιν,
θὰ πάσῃ ὁ καθένας τὸ καλὰθῆναι του μετ' ὅ
μερικὸ του. Ἐρεῖ ἀπομένει μιὰ ντομάτα καὶ
λίγο ψωμί. Τὰ μοιράζουμε ἀδελφικά καὶ προ-
σπαθοῦμε μ' αὐτὰ νὰ ξεγελάσουμε τὴν πείναν
μας.

Ὁλοῦμε τὸ ἐπόμενο ψάρεμά μας. Θὰ πᾶ-
με στὸν Γαριπὰ γιὰ μαρμαρινοῦνα. Εἶ-
ναι δύσκολο τὸ ψάρεμά τους, μὰ σίμπος καὶ
μετ' ὅτε δὲν ἀποδείξαμε πὺς εἴμαστε ψαράδες.
Καὶ τί φάραδες μάλιστα!—ὅπως ἀμφιβάλλει
ἀπ' ὅσην μιὰ ματιά στὰ γεμάτα καλὰθῆνα πὺδ
κοιτοῦναι πίσω — κ' ἀσφαλὲς δὲν θὰ μπο-
ρέσῃ παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἱκανότητά μας!
Πᾶς;

Κωνσταντίνος Νικολάου

ΜΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Fernande Myra

Για μένα το Παρίσι παρουσιάζει το άπαιτον της διανοητικότητας, της καλαισθησίας, του πλούτου, της άπολείας, του πάθους, και της ήδονης!

Εδώ μια εβδομάδα προσπαθούσα ν' ανακαλύψω μια έπαυση για της αντίληψης μου αυτές. Μά ή γυναίκες που συναντούσα, άπειχαν πολύ από του νάνα όλες ώρες, όλες καλοντυμένες, όλες καλά μακιγιαρισμένες, και έβλεπα στο μάκρος των βουλευμάτων την μπουρζουαζία την πιο περή και την πιο άχρωμη, να ή της μισέρις της και της στερήσεις της κάτω απ' ένα λαχανιασμένο ρυθμό.

Ο Θεός ξέρει γιατί, το βράδυ εκείνο, μια δυνατή περιέργεια μ' έκανε να συλλογισθώ της περιήμερης ερώσεως της νύχτας, που ήταν σκορασιμένες μεταξή της Μονμάρτης και του σταθμού Σαιν-Λαζάρ. Βάδιζα άργά προς την όδο Λαφεριέρ, την όδο Βουδαπέστη και την όδο Λά Μπριγιέ, για την οποία ο Ζάν Γκαρντίν έκανε ένα πραγματικό δορολόγιο ερωτικών περιπετειών. Ήμουν περιέργη και δώ τα πλάσματα εκείνα της νύχτας.

Για μια στιγμή έδωσα στην άρχη της όδο Λαφεριέρ. Ένα πλάσμα έξαιρετικά νέο, ντυμένο μ' ένα μαύρο φόρεμα, υπερβολικά κολλητό, παιχνιδιόχτα άργά, κυττάζοντας πίσω του πότε-πότε. Άρχισα να την μιμνήσκω, και να περπατώ σαν κι αυτή, μ' ένα βάδισμα κουρασμένο, γέροντας όλο μου το σώμα πότε από την μια μεριά και πότε από την άλλη για να δείξω ένα λίκνισμα νοητέας, ίκανό να δγάλη στην επιφάνεια όλα όσα ή γυναίκα μπορεί να προσφέρει καλλίτερα στον πόθο και στην ήδονή. Μά ή ώρες περνούσαν, και κανείς δεν με σταματούσε. Θάταν ήδη περίπου δέκα ή ώρα. Άρχισα να αισθάνομαι άδύστη λιγοδρα και κούραση: δεν ήμουν μαθημένη σ' αυτά τα μεθοδικά θήματα: ήμουν άποκαυμένη. Η άλλη κατάλαβε την άμυβόλια μου και με πλησίασε.

— Έφαγες; με ρώτησε με μια οικιότητα άποκαρδιωτική.

— Όχι. Μά πεινώ πολύ.

— Κι' εγώ, μά δεν έχω μονόλεπτο: έχασα ήδη δύο πελάτες! Έχεις λεπτά σου;

— Κάτι λίγα.

— Άρχισα για δύο; Άδριο θα σε προσκαλέσω εγώ να φάμε.

— Φτάνουν για της δυό μας. Έλα να φάμε μαζί.

Άφρόθηκα να παρουσηθώ σ' ένα εστιατόριο της Μονμάρτης, όπου ή νεαρή ήταν γνωστή και είχε στρατολογήσει τους καλλίτερους της πελάτες, και εκάθισα μαζί της σ' ένα τραπέζι της γωνιάς, όπου το γκαρσόν ήρθε και μās χαϊρέθηκε με συμπάθεια.

Άρχισα να τρώμε με πολλήν δρεξί. Ο θαυμασμός αυτός περιήματος μ' έκανε να γευθώ μ' ευχαρίστηση ένα είδος σούπας, που ή Μυζέτ έστειλε πίσω με άγανάκτηση.

Καλέ αυτό είναι αδύνατο, ο Λυσιέν! Εγώ κοίταξα την φίλη μου της μιας βραδυάς με πολλή περιέργεια. Δεν άφινε να της ξεφύγη κανένας από τους πελάτες των άλλων τραπέζιων, και είχε ξεχωρίσει ήδη εκείνους που, μέσα στη σκέψη της κατόπιν των ειδήσεων της προσφορές των θελητήτων της.

Ο Λυσιέν διευθύνθηκε προς το τραπέζι μας μ' ένα ύφος καταχαρούμενο.

— Προσοχή Μυζέτ, ο τύπος αυτός που είναι απέναντί σου μοιάζει νόημα, είσαι έλευθερη;

— Έλευθερη, σαν τον άγέρα. Κι' αξίζω πολύ αυτή τη βραδυά, γιατί μόλις έφαγα.

Ο Λυσιέν άρχισε την φιλοκουβέντα με τον κύριο, μά κείνος αντί να κυττάξη την Μυζέτ, κυττάζε μένα, κάμνοντας μου μικρά φιλικά γνεψιμάτα.

— Για σένα γίνεται λόγος! μου είπε ή Μυζέτ μ' ένα ύφος άπογοητευμένο. Έγώ έκκοκκισα ίσως της ρίξες των μαλλιών μου.

— Για μένα; (αισθάνθηκα τον έαυτό μου θύμα μιας άνεκφραστης φρόνης). Για μένα; Μά είναι τορελλός, ο Λυσιέν! Έγώ.

— Τι, σου;

Ο τύπος ήταν τόσο δύσπιστος που δεν είχα την στιγμή εκείνη το κουράγιο να δημολογήσω

την αλήθεια.

— Έχω ένα ραντεβού για τα μεσάνυχτα. Είναι πολύ άργά τώρα για να δεχθώ άλλο πράγμα.

— Τι κρίμα! Κι' ήταν μια καλή δουλειά... Ο Λυσιέν με πλησίασε με πολύ χάρη, με την έλπίδα πως θα του άφινε ένα καλό πουριμπουά.

— Για σās έπρόκειτο, δεσποινίς, μου είπε ο κύριος από κεί θέλει να σās καλέση να περάσετε μαζί τη βραδυά σε κανένα καμπαρό. Ρωτάει αν είσαστε έλευθερη.

— Η Μυζέτ έπενεθε τότε.

— Η δεσποινίς έχει ένα ραντεβού τα μεσάνυχτα. Πέστε σ' αυτό τον τύπο νάρθη στο τραπέζι μας. Θα προσπαθήσουμε να διορθώσουμε τα πράγματα.

Ο «τύπος» αυτός ήρθε στο τραπέζι μας, μάς πρόσφερε σαμπάνια, πλήρωσε και τον λογαριασμό μας, και παρ' όλο ετο ραντεβού μου τα μεσάνυχτα δοκίμασε να συμβιάση τον πόθο του με την «εργασία μου».

— Θα περιμένο όποιον θέλατε έλευθερη, μου είπε.

Η Μυζέτ έσκαψε πάνω μου και μου ψιθύρισε:

— Μή κάνεις την πάπα! Μή τον αφήνεις

Άφρόθηκα να παρουσηθώ σ' ένα εστιατόριο της Μονμάρτης...

να σου ξεφύγη!

Η περιπέτεια έπερνε επικίνδυνη μεταστοργή για να εξακολουθώ να παίζω αυτό το άνησυχαστικό παιχνίδι. Λυσιέν μου κούρως γιατί εξασφάλισα την προσοχή ενός ανθρώπου που δεν είχε για μένα κανένα άλλο ενδιαφέρον εκτός από τον κίνδυνο, ενθ' για την Μυζέτ αντιπροσώπευε την σίγουρη εξασφάλισή μας ή μέρας ήσυχης με τα γεύματα εγκαώρως, και την πιθανότητα της άναπαύσεως ός την επομένη. Πεπεισμένη πως θάκανα ευχαρίστηση στην Μυζέτ, ενθ' ταυτοχρόνως θα ξεφύγα από τη δύσκολη θέση που βρισκόμουν, όμολόγησα την αλήθεια.

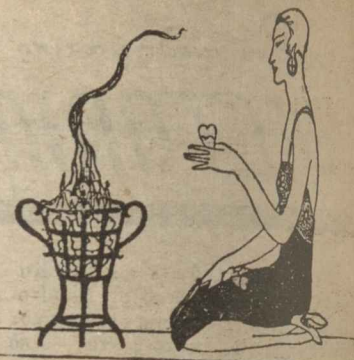
— Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, κύριε, άλλα... κάνατε λάθος. Έγώ... εγώ δεν είμαι γυναίκα έλευθερη ήθον!

— Πώς; ούλοιαξ ή Μυζέτ, σού;

— Όχι, ήρθα στην Μονμάρτη από καθαρή περιέργεια: έπειδή άκριβώς άγνοούσα την ζωή αυτή που με τραβούσε. Μου μιλήσατε, Μυζέτ, μου είπατε πως δεν είχατε φάγει...

Τότε δεν σκέφτηκα τίποτε άλλο από του να σās ξεθυμωρήσω... Όλα τ' άλλα... ήρθαν χωρίς να το θέλω. Δεν είχα πιά ούτε καν την περιέργεια να συνεχίσω... ήμουν μονάχα λίγο λυπημένη, ίσως.

Η Μυζέτ γούρλωνε κατεπάνω μου κάτι μάξαλα. Ήταν καταγανακτισμένη.

Και φαντάζεσαι πως έκανες έτσι κάτι ήχο; Φαντάζεσαι πως άνεκλήθης κανένα νουόργιο κόσμο; Θα νόμεις σίγουρα πως είχα χει μεγάλη διαφορά μεταξή σου και της Μυζέτ!

Ήταν τόσο συνησμένη που δεν κατάλαβε σκεδόν να πάρη μιά άποψη. Ο άγνωστος κύριος με συνέτρεξε.

— Μείνατε, κύριε, σās παρακαλώ, να έλξει χίλιες φορές περισσότερο από μένα. Είμαι μια άπειρη, άδεια: δεν ήθ' το μετανιωσέτε που την πήρατε. Έξ' έλλοι... Δεν είναι όρθο να λέτε πως με χάνετε... ή έσ' όσον δεν δέχθηκα καν την πρότασή σου.

Ενθ' ή Μυζέτ.

— Δεν έχω την άνάγκη σου! φώναξε ή Μυζέτ έξω φρενών. Όλος ο κόσμος ξέρει τι έζω εγώ.

Καληνύχτα Μυζέτ, είπα εγώ τεντώντας το χέρι στην έφημερη στήτορά μου. Μή μου κρατάτε κάσα. Δεν ήθελα να σās προσβάλω.

Δεν πρόκειται γι' αυτό! μου αποκρίθηκε ή Μυζέτ μ' ένα τόνο ανθρώπου που έστηνεται ήδη χωρίς να θέλη να τ' όμολογήσει. Είπα πού σείς (ήταν ή πρώτη φορά που μιλούσε σε ε ι σ), είναι πού σείς δεν καταλαβαίνετε τίποτε από τον δικό μας κόσμο. Γι' αυτό δεν πρέπει ν' ανακατείστε...

Καληνύχτα! Μου έστεινε το χέρι χωρίς να με κοιτάξει. Τότε παρετήρησα πως άπείρησε να σπρώξει τα μάτια για να μη δείξη δύο χονδρά δάκρυα που τρεμοαλείωνε στα χόρτα των έφελων της.

— Σειρότε... (έσκυψα για να μ' άκουσε μόνον αυτή), ξείρετε πως είπατε τα εξαίσια πλάσμα απ' όσα έχω συναντήσει! Σας εύχομαι κάθε δυνατή ευτυχία!

Έκείνη δεν άπάντησε. Πήλιν απήσπασε τα μάτια της από τον άγνωστο τι έ έσκαψε.

— Θα την κρατήσω μαζί μου, γιατί την θέλω, άλλά περισσότερο λυσιέν μου πιά σās χάνω, δεσποινίς!

Έπείστηνα στο ξενοδοχείο καταγράφοντας γι' αυτή την περιπέτεια της άποψης ότι δεν ήθελε να πάει με μένα της λευκαυκόνος κοίταξα απ' ύψηλούς τους ανθρώπους που έμειναν στο χάλι, μά λογική όρα για να πείσθω να κοιμηθώ, και χαμογέλασα στο γέλιο μου στο τραπέζι που διάβαζε μιά έφημερη. Είχα την εντύπωση πως οι άνδρες έπαιζαν με μέ δέλεον με τον ίδιο πόθο έκαινε που άγνοούσαν κυρίως που λυσιέν γιατί δεν ήθελε να περάσει μαζί μου τη βραδυά.

Δεν θα έναστανανήσω ποτέ πιά την Μυζέτ, και λυσιέν γι' αυτό. Ήταν μια άκακή κείνης της καλές κοπέλες που διασώζει μες αμα της δέλει, γιατί να μη είναι καλές μητέρες μ' ένα τσούμο παιδά θα προσπαθούσα να τη ρωτούσα πως άπεράσσει να έλθει σ' αυτή τη νυχτερινή ζωή, την τόσο φρενή και άδεια. Μά πρόβλημα πολύ μίσης άκαμίας μά φράσι που δεν θάβει ν' άκούσει.

— Ένα βράδυ, από καθαρή περιέργεια ήλθα να μιμηθώ μά απ' αυτές της ώρας της νύχτας, που...

ΦΕΡΝΑΝΗ ΜΥΡΑ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ
ΚΑΛΑΙΤΕΧ-
ΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

ΤΟΥΛΑ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ

ΤΟ ΦΥΛΑΕΙ ΜΑΝΙΑΤΙΚΟ!

ΠΩΣ ΖΟΥΝ
ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΦΕ-
ΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡ-
ΓΑΖΟΝΤΑΙ;
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕ-
ΔΑΖΟΥΝ

— Είμαι ώραία, μελαχροινή. Έχεις ώραία μέσα, πέρα από τα καλλίτερα. Άριστη κορμίστα, πρώτης τάξεως άναίδια για σκηνή, αλλά δε θα γίνης ποτέ τίποτα.

Έτσι της λέγαμε πρό τριών ετών της Τούλας, μείς οι κακογλωσσηδες των θεάτρων, ίσα σ' αυτές δηλαδή για να την περάζουμε.

Η Τούλα το μελαχροινάκι τότε του θιάσου Σμαρτζή γινότανε μαρπούτι από το θυμό της και μās έλεγε με πείσμα:

— Ποι θα πάτε μωρέ; Θα ζήσετε που και ή χρόνο να μην έχετε. Θα ζήσετε να γίνω σε ήρ καρό κάρτα να σās μπω στο μάτι. Ξέρετε ή το φύλα μανιατίκο. Θάγρόσαστε από κάποι και θα με δέλεετε να τρέβετε τα μάτια σας. Θα γίνω πρώτα-πρώτα μπαλαρίνα πρώτης τάξεως και κατόπι, σουμπρέττα κι' ύστερα...

Το ύστερα... δε μάς το έλεγε. Ίσως ύποπτος ότι θα γίνη κατόπι η ι α σ α ρ χ ι ε ι α.

Λοιπόν ή Τούλα μπαλαρίνα πρώτη έγινε. Άργότερα άσφαλώς με την εξέλιξη που έχει ή γίνη και σουμπρέττα και ο Θεός να δώση ή την δοξασ και θασάρχισα αν είναι δυνατόν.

Και γιατί όχι; Έδώ γίνανε τόσες και τόσες θασάρχισες και ή Τούλα που άξίζει ο κόσμος και ή φάτσα να γίνη, να μη γίνη; Νά γίνη!

Μια φορά ακόμα δεν μάς το πλήρωσε το Μανιατίκο. Μας το φυλάει. Ναι, την έλπιουμε, δε λέω, και τρέβουμε τα μάτια μας και οι ίδιοι που την περάζαμε και της λέγαμε πως δε θα γίνη τίποτα ναι έγινε μπαλαρίνα πρώτης γραμμής, γιατί έχει ραυμάς και λίγες χορεύτριες της έχουνε, έχει ευκινησία, ρυθμό και σιέτσο λες και θήηκε από την μεγαλύτερη ακοδήμα χορού, αλλά περιμένουμε πως κι' αυτή περιμένει να γίνη κατόπιν καμα παραπάνω από ήτι είναι και δεν πειράζει. Καλά της. Άς μη βγούμε εμείς άλληνοι με τα περάματά μας κι' άς βγή αυτή...

Της άξίζει να εξελιχθή ή καυμένη ή Τούλα γιατί είναι καλή... Είναι από τα πιο ήθικα κάρτια που έβγαλε ποτέ έλληνικό μπαλέτο: το ή μάλλον που δγήχανε ποτέ σε έλληνικό μπαλέτο.

Μανιατίσσο. Κόρη φτωχής οικογενείας, παιδαριεστατής, άλλα τιμίας, οικογενείας που δεν είχε ποτέ πατήρη σε θέατρο. Κόρη που άπαιχε το θέατρο από την γαϊωνία της που γίνανε καμμία φορά με τους μπαμπαδάδες της, κόρη που δεν την έβγαλε κανένας στο θέατρο για εκμετάλλυνση, κόρη που προτού ήρθε στο θέατρο δεν έγραμμάτιζε παζιμάδα ή έβγαζε όπως ως επί το πλείστον συμβαίνει στο ρουκαλιότικο, άς μου επιτραπή ή έκφραση αυτή, μουσικό θέατρο. Πρό ετών ένα βράδυ, ή Τούλα μαζί με την Σόνια την μικρότερη αδελφή της, έρετρελαμένες ή μια περισσότερο από την άλλη με το θέατρο, το σκάσανε, δυο κορίτσια όλομύναχα, άπροστάτευτα, φύγανε από το σπίτι τους, γιατί ο πατέρας και ή μητέρα δεν έβδαν την συγκρατήσε τους να γίνω θεατρίνες!

— Άν δεν βγώ στο θέατρο θα φύγω. Έβλεπε ή Τούλα.

— Και γώ το ίδιο... πατέρα, έλεγε ή Σόνια.

Και μάς βραδυά ή άπειλές έπραγματοποιήθηκαν. Η Σόνια και ή Τούλα, ή Τούλα και ή Σόνια έπερσαν άλλα γαλλικά, από την πίσω πόρτα του παρ' την πλατεία Κουμουνοδούρου μαρπούτι τους και επήγαν να μείνουν σ' ένα ξενοδοχείο μόνες τους, άποφασισμένες να περνούσαν, να πεθάνουνε αν άνάχη παρ' να περμυθών του σχεδίου των. Ή θέατρο ή τσίτατες και νητικές. Τα λίγα φιλά από της περμυθής στέγης. ή Τούλα και ή Σόνια συνελάβαιναν υπό της άστουμίας σ' ένα ξενο-

δοχείο. Μένανε μόνες ή δυο αδελφούλες άπένταρες και νητικές. Τα λίγα φιλά από της οικονομίες που είχανε, σε δυο μέρες είχαν φαγωθή και έπερίμεναν και ή δυο να βρουν θέαση να πάνε...

Ο κακομοιρός ο πατέρας και ή καυμένη ή μάνα τί να κάνουνε; Παρεδχθήκαν να επιτρέψουν, όχι με την καρδιά τους θέλεια, στην Τούλα και στην Σόνια να βγουν στο θέατρο και ή Τούλα με την Σόνια έντεπουτάρζαν μίαν ώραία βραδυά στο θέατρο του Σμαρτζή στον Άπόλλωνα, μπαλαρίνες, αυτοδίδαχτες. Τώχανε μέσα τους το μικρόβιο τα κορίτσια. Έρμυτο! Η πρώτη τους εμφάνισις χαιρετίστηκε από τον κόσμο άρχετα καλά. Δυο αδελ-

φάδες στο θέατρο, όχι από θεατρική οίκομεία. Κάτι το άσυνήθιστο. Κάτι το πρωτότυπο για το θέατρο. Σεμνές και ή δυο τους, όχι θ ε α τ ρ ι ν ε ς, συνεσταλμένες, όχι ζωηρές, μόνάχα στην σκηνή δέχχανε την ζωηρότητα τους, πάντα μαζί ή μια με την άλλη, όχι με παρές παρέα, και τα λοιπά. Με άλλα λόγια, δυο χ ο ρ ι τ σ ι α με όλη την σημασία της λέξης στο δρόμο και δυο τετραπέρατες μπαλαρίνες στο πάλο, άνεπτυγμένα κορίτσια...

Κορράζανε άγρόικα μ' όποιον βρούγες, έχουν όρεξη για φάει και για διάφορα λαβρομάρια. Νάτες! Έβω από το θέατρο στο δικλανό ζυθατίτριο περιτογυρισμένες από θαυμαστές και θαυμαστούς. Ένας από αυτούς ο Τ... είχε πολύ μελαγχολικό:... Τι έχει νομίζετε;

Είνε έρωταμένος με την Τούλα, άλλα ή Τούλα άγρόν αγοράζει...

Η καρδιά της εδώ που τα λέμε φαίνεται ότι είναι ένοχισμένη και δεν ξενοικιάζεται, ούτε έαν το ένοχιστάστον καταγγέλλει. Έτσι μάς πληροφορεί κάποια φιλένδα της...

Λέω και γώ. Τι διαβολό! Χωρίς έρωτα μπορεί να ζήση ένα κορίτσι τέτοιο... και μάλιστα όταν παίζή στο θέατρο;

Νά μιλήσω για έρωτα; Τι να πώ;

Τι διαβολό. Μπορεί να μην έχης έρωτα; Έρωτα πραγματικό κανένα...

Θαυμαστώ!

Πολλοί, πάμπολλοι. Άλλά όλοι σαχλοί. Γιατί;

Οι γνωστοί ντέ. Έαυ τους ξέρεις καλλίτερα από μένα!

Ε! λοιπόν ή Τούλα έχει δίκιο. Δεν άπάρχουνε πιο κουτά δντα από τους θαυμαστές των μουσικών θεάτρων.

Από τον καρό που βγήκα στο θέατρο τους συγχαίνομαι αυτούς τους ανθρώπους. Ένας ο πρώτος-πρώτος, που με άγάπησε σανατικά τι νομίζεις πως μου άκανε για να παρακλήση την καρδιά μου; Μου έγραψε ένα τόμο έρωτικές επιστολές, της τύπως με βιβλίο και μου της έστειλε... Ήταν για δέσιμο!

Παύ το βιβλίο;

— Όχι, βρε άδελφε, αυτός!...

Κανέναν άλλος έρωτα;

— Από έμένα όχι. Δεν έχω καμμία δρεξί. Αι συνάδελφοι της Τούλας που παρακολουθούν την σκηνή δεν συμφωνάνε καθόλου με την Τούλα...

Κορράζανε άγρόικα μ' όποιον βρούγες, έχουν όρεξη για φάει και για διάφορα λαβρομάρια. Νάτες! Έβω από το θέατρο στο δικλανό ζυθατίτριο περιτογυρισμένες από θαυμαστές και θαυμαστούς. Ένας από αυτούς ο Τ... είχε πολύ μελαγχολικό:... Τι έχει νομίζετε;

Είνε έρωταμένος με την Τούλα, άλλα ή Τούλα άγρόν αγοράζει...

Η καρδιά της εδώ που τα λέμε φαίνεται ότι είναι ένοχισμένη και δεν ξενοικιάζεται, ούτε έαν το ένοχιστάστον καταγγέλλει. Έτσι μάς πληροφορεί κάποια φιλένδα της...

Λέω και γώ. Τι διαβολό! Χωρίς έρωτα μπορεί να ζήση ένα κορίτσι τέτοιο... και μάλιστα όταν παίζή στο θέατρο;

Νά μιλήσω για έρωτα; Τι να πώ;

Τι διαβολό. Μπορεί να μην έχης έρωτα; Έρωτα πραγματικό κανένα...

Θαυμαστώ!

Πολλοί, πάμπολλοι. Άλλά όλοι σαχλοί. Γιατί;

Οι γνωστοί ντέ. Έαυ τους ξέρεις καλλίτερα από μένα!

Ε! λοιπόν ή Τούλα έχει δίκιο. Δεν άπάρχουνε πιο κουτά δντα από τους θαυμαστές των μουσικών θεάτρων.

Από τον καρό που βγήκα στο θέατρο τους συγχαίνομαι αυτούς τους ανθρώπους. Ένας ο πρώτος-πρώτος, που με άγάπησε σανατικά τι νομίζεις πως μου άκανε για να παρακλήση την καρδιά μου; Μου έγραψε ένα τόμο έρωτικές επιστολές, της τύπως με βιβλίο και μου της έστειλε... Ήταν για δέσιμο!

Παύ το βιβλίο;

— Όχι, βρε άδελφε, αυτός!...

Κανέναν άλλος έρωτα;

— Από έμένα όχι. Δεν έχω καμμία δρεξί. Αι συνάδελφοι της Τούλας που παρακολουθούν την σκηνή δεν συμφωνάνε καθόλου με την Τούλα...

Ο ΠΑΜΠΙΝΕΤ

Όπως σήμερα έχουμε τους διαγωνισμούς καλλονής διά την ανάδειξιν της περιφημίου Μίς, άλλοτε τα κορίτσια διά ν' αποκτήσουν τον διακριτικόν αὐτὸν καὶ ὄρατον τίτλον δὲν ἐχρειάζετο νὰ εἶναι εὐμορφα, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ νικήσουν τὰς ἀντιπάλους των εἰς . . . ἀγῶνα πᾶν!

Καὶ αὐτὸ συνέβαινε ὅχι εἰς τοὺς Ὀμηρικούς ἢ τοὺς Ἰπποτικούς χρόνους ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, δηλαδὴ μέχρι τοῦ 1896.

Τότε ἀκριβῶς καὶ κατηγορήθη ὁ διαγωνισμὸς αὐτός, διότι ἡ τελευταία ἀναδειχθεῖσα Μίς Εὐρώπῃ ἦτο μία τρομερὰ Γαλλίς ὀνομαζομένη Μαρή, ἡ ὁποία ἦτο φοβερῶν διαστάσεων, ἀλθινὸς θηλικὸς Ἑρακλῆς, ἡ ὁποία ἐνίκησεν ἐπανελημμένως τὰ ἐξ ὧν τῶν χωρίων τῆς Εὐρώπης παρουσιάζοντα κορίτσια καὶ ἀπειλοῦσε νὰ τὰ νικᾷ ἐφ' ὅσον θὰ ἔζη.

Οἱ Ἑσκιῶοι φαίνεται ὅτι ἔχουν μουσικὴν καὶ μάλιστα ἐντέλως πρωτότυπον καὶ ἐξόχως ἐνδιαφέρουσαν.

Κάποιος ποὺ ἐμελέτησε τελευταίως τὰ ἄσμα-τα τῶν θεωρουμένων ὡς ἡμαγρίων αὐτῶν ὑπερβορείων ἀνθρώπων, ἐξεφράσθη μετ' ἀκρου θαυμασμοῦ δι' αὐτά.

«Εἶναι μεταλλεῖον ἐγκλείον μουσικοὺς θησαυροὺς ἡ Μουσικὴ τῶν Ἑσκιῶων», γράφει ὁ ἐν λόγῳ μελετητής.

Τελυταίως, ἓνα κονσέρτο ἀπὸ μουσικὴν τῶν Ἑσκιῶων, ποὺ ἐδόθη εἰς τὸ Λονδίον, φαίνεται ὅτι ἐδικαίωσε τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῶν περιηγητῶν αὐτῶν.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἰδρύθη ἓνα πρωτοτύ-ποτον ἀστυνομικὸν σῶμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 50 μέλη, ἐντέλως ἀγνωστὰ μετὰ τῶν.

Τὸ σῶμα αὐτὸ θ' ἀσχολήθῃ εἰδικῶς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κακοποιῶν στοιχείων ποὺ κρύπτονται εἰς τὸ . . . ὑπέδαφος τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τὴν Ντωβίλ τῆς Γαλλίας παρουσιάσθη-σαν γυναῖκες ντυμένες μὲ κυλότητες. Οἱ εἰδι-κοὶ περὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς μόδας γράφουν ὅτι δὲν ἀποκλείεται τὸ γυναικεῖον ἐνδυμα νὰ κατα-λήξῃ γρήγορα, ἴσως ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς ἔ-τους εἰς τὴν μορφήν αὐτήν.

Νὰ γίνη δηλαδὴ τῆς μόδας αἱ γυναῖκες νὰ φοροῦν πανταλόνια.

Συστηματικώτατος διεξάγεται πόλεμος εἰς ὀλίγηρον τὴν Ἀμερικὴν ἐναντίον τῶν κοιμη-νῶν μαλλίων. Ἐνας πρωταγωνιστὴς τοῦ ἀγῶ-νος αὐτοῦ, ὁ Ἀμερικανὸς Γερουσιαστὴς Κλά-Να γίνη δηλαδὴ τῆς μόδας αἱ γυναῖκες νὰ μὴν ὑπάρχῃ γυναικᾶ, σεβομένη τὸν ἐαυτὸν τῆς, εἰς τὴν Ἀμερικὴν ποὺ νὰ κόβῃ ἀλλαγ-σὸν τὰ μαλλιά τῆς.

Εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου — ἓνα τῶν διω-τριῶν πλουσιωτέρων τοῦ κόσμου — ἔφεραν ἔσχάτως ἓνα γορίλλαν, τοῦ ὁποίου ἡ εὐαίσθησις διὰ τὰς κυρίας εἶναι ἀπερίγρα-πτος. Μόλις παρουσιάσθη πρὸ τοῦ κλωβοῦ τοῦ καμνὴ ὄρατα γυναῖκα, πέρνει μὲν στάσιν ἐκστάσεως καὶ τὴν κυττάζει εἰς τὰ μάτια. Κατόπιν ἀρχίζει νὰ τῆς κάμνῃ διάφορα νο-ήματα, ποὺ ὅλα των ἐκφράζουν τὴν βαθυτά-την συγκίνησιν τοῦ διὰ τὴν θέαν τῆς ὀραίας ἐπισκεπτρίας του.

Ἀντιθέτως ὁ φιλογόνης γορίλλας ἐξοργί-ζεται διὰ ἓνα ἄνδρα παρατείνει τὴν διαμο-νήν του πρὸ τῶν καγκλιδίων τοῦ κλωβοῦ του.

Εἰς ἄγγλος χιονοριστής, ὁ ὁποῖος ἐπιηρο-φορήθη τὴν ἀδυναμίαν τοῦ παθῆκου αὐτοῦ, εἶπε:

— Πάει, ἀσφαλῶς, ἐχάλασεν ὁ κόσμος, ἀφοῦ καὶ οἱ γορίλλαι πάσχουν ἀπὸ τὴν ἰδιαν ἀρρώστειαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑποφέρει ὁ ἄνθρω-πος ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ποῦ νὰ ξέσῃ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς γορίλλας ὅτι εἶναι προτιμώ-τερον ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς οἰονδήποτε ἄλλον ζῶ-ον παρὰ νὰ δείχνῃ τὴν νουθεσίαν εὐαισθησίαν πρὸς τὰς κυρίας. . . . Εἶναι σκληραῖ, γορίλλαι μὲν καὶ θὰ σοὺ κάρουν τὴν καρδιά! . . . »

Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ

105

“ΕΒΔΟΜΑΣ,”

εἰσερχομένη εἰς τὸ

3^{ον} ΕΤΟΣ

θὰ παρουσιασθῇ τελειῶς

ΝΕΑ

ΕΙΣ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ

ΕΙΣ ΥΛΗΝ

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Εἰς τὰς 28 πλέον
σελίδας τῆς

θὰ περιλαμβάνῃ:

Δύο μυθιστορήματα ξένα.
Ἐνα πρωτότυπο ἑλληνικὸ
ρομάντζο.

Πέντε ξένα διηγήματα.

Ἐνα ἑλληνικὸ πρωτότυπο
διήγημα, γραμμένον ἀπὸ τοὺς
κορυφαίους διηγηματογράφ-
ους μας καὶ τοὺς καλλιτέ-
ρους τῶν Νέων, Ἱστορικὴ
σελίδα, Γυναικεῖα, Κινημα-
τογραφικὴ, Εὐθυμογραφί-
κή, Ξένες καὶ Ἑλληνικὲς
ἐπικαιρότητες.

Σελίδα Ἑλληνικῆς Λογοτε-
χνίας.

Ζωὴ Ἑπαρχιῶν, Ἀνέκδοτα,
Ἀστεῖα, Ἀπ' ὅλα, καὶ μία
σελίδα ποῦ ἀσφαλῶς θὰ
σὰς ἐνθουσιάσῃ.

;;;

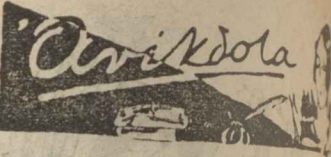
“Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ βρῇτε στὸ
φύλλο τῆς “ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,”

105

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

Μίαν ἡμέραν ἀνηγυλῖαν εἰς τὸν Βασι-
ρον δι' ἓνα πολὺν δηλητηριώδες ποτὶν ὁποῖος
σε τὸν φιλολογικὸν τοῦ ἐχθρὸν τὸν φέρει
ὁ ὁποῖος ἔχαιρε γενικῶς φήμην μορφῇ καὶ
πικροχόλου ἀνθρώπου.

Ὁ φιλόσοφος ἠρώτησε τότε, μὲ τὴν αἰ-
φυσικὴν τῶν:

— Καὶ τώρα ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἀνέ-
στεικε ὁ Φρερὼν ἢ τὸ φεῖδι;

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοῦκος δὲ
συνήθεσε κάθε πρὸς νὰ θγάινῃ ἑμῶς εἰς
κρινὸν περιστατον.

Ὅταν δὲ τοῦ ἔλεγον ὅτι ὁ πρῶτος περὶ
τος δὲν ὠφελεῖ πάντοτε παρὰ μόνον ἐπὶ
καίρους εἶναι καλός, ὁ Λουδοῦκος ἀπα-
— Ὁφελεῖ ὅμως πάντοτε μὴ καλὴ συνέ-
στα.

Ὁ στρατάρχης Ζωρὴ εἶχε εἰς τὸ ἐπὶ
του ἓνα νεαρὸν ἀξιωματικὸν ὁ ὁποῖος ἦτο
φυστάτος καὶ εἰδικώτατος εἰς τὴν δου-
του, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ δειλός.

Μίαν ἡμέραν ποὺ ἡ δίδες ἐπαύσαν
μέτρα μακρὰν τῆς θέσεως ὅπου ἐπαύσαν
ἐπὶ τῆς, ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἦτο παλιν-
Ὁ στρατάρχης τὸν ἀντελήθη, τὸν ἐπα-
— Ὁφελεῖ ὅμως πάντοτε μὴ καλὴ συνέ-
στα.

— Ἀσφαλῶς θὰ φοβῶμαι. Μὰ τότε
μου πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμαι τοὺς Γερμανοὺς
νὰ σταματήσουν.

Ὁ Ναπολεὼν δὲν εἶχε ἀγρυπνῶν ἐπὶ
θῆζε νὰ λέγῃ:

— Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ἀναγκά-
ως ἐκ τούτου νὰ καταστρώσω σχέδια, τὰ
ποῖων ἡ πραγματοποιήσις, ποῖος ἔχει, ποῖος
θὰ κάμῃ νὰ κοιμηθῶν γὰ πάντα.

Διηγούνται ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς
κοιήσεως τῆς Λενινικῆς Ἐπαναστάσεως,
Τσάρκος Νικόλαος ἐνθ' εὐρίσκετο εἰς τὴν
φείον του καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγκην
ἐνὸς τόμου ποιημάτων, τοῦ ἐξάμην διὰ
ὀπίσω ἀπὸ τὸ τζάμι μίαν σκιά.

Ἐσχηκὴ καὶ ἐφώνησε τὸν γραμματεῖα
Ἐκείνος ἐμπήκε μέσα εἰς τὸν γραμμά-
τῳ, χωρὶς ὅμως νὰ βλέπῃ τὴν σκιά, τὴν
ὁποία ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ ὁ τσάρκος.

Μετ' ὀλίγων ἡ σκιά ἐξηφανίσθη, δηλαδὴ
τε ὁ τσάρκος ἔβλεπε πλέον τίποτε.

Μετὰ 3 — 4 ἡμέρας ὁ γραμματεὺς τοῦ τ-
ρου ἔδειξε εἰς αὐτὸν τὴν τελευταίαν γραμ-
μίαν τοῦ Λενίν. Ὁ τσάρκος Νικόλαος τὴν ἐπα-
τάξεν καὶ ἐφώνησεν ἐντρομος:

— Ἡ σκιά ποῦ εἶδα νὰ με κυττάξῃ ἐπὶ
νὸς ἀπὸ τὸ τζάμι, πρὸ 3 ἡμερῶν!

Τελυταίως εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα
λιτικά σαλόνια τῶν Παριίων, κάποιος με-
λοδιομήχανος ὁμιλῶν διὰ τὴν ἐπαύση καὶ
ὁ Σνόουντεν εἶχε ἐπαδείξει μέχρι στιγμῆς
νέφερε τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον:

— Μία ἡμέρα εὐρισκόμην μὲ φίλους εἰς
ποῦ γλέντα. Μὰς εἶχε καλέσει ἓνας καλὸς
ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ἀναχωροῦσε διὰ τὴν
δοκίμην. Μεταξὺ μας εὐρισκόνταν καὶ κάποιος
ὁποῖος ὅσο ἐμεῖς ἐτρόγμεν ἐκείνου τῇ ἐπα-
βετο ἡ δρεξίς: τὸν ἠρωτήσαμεν:

— Μὰ γιατί, φίλε μου, δὲν τρώς; ἔως
ἐμεῖς;

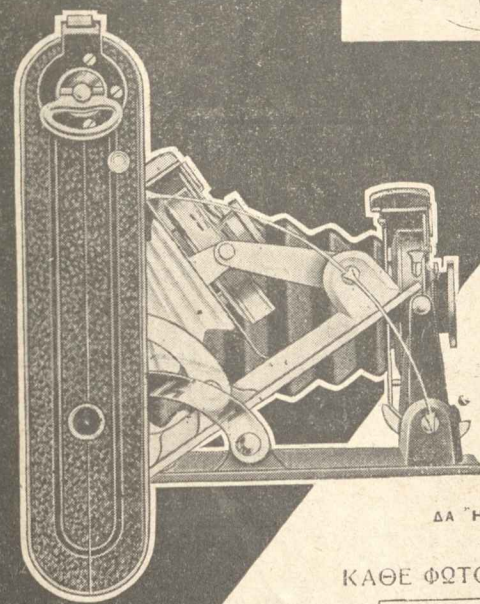
— Μοῦ κόπηνεν ἡ δρεξίς, διότι τὸς
τρώτε, διὰ θὰ μπορούσα νὰ φάγω μόνον
Καὶ πράγματι ὁ φίλος μας αὐτὸς ἦτο
σημὸς φαγάς.

Διηγούνται ὅτι ἡ μεγάλη Γαλλίς κα-
ριογράφος Γεωργία Σάνδη, μίαν ἡμέραν
δὲν ἔλαβε νέα ἀπὸ τὸν Ἀλφρέντ ντε Μυσ-
μὲ τὸν ὁποῖον τότε συνεδέτο, ἔγνε τότε
λαγχολικῇ ὥστε ἤλλαξε τελείως μορ-
Οἱ ἰδιόι τῆς δὲν ἠμποροῦσαν εἰπεῖν ἐπὶ
τὴν ἡμέραν νὰ διακρίνουν πῶς ἀπὸ τὴν
πλὴν τῆς ὀλίψεως τῆς Σάνδης τὰ πορτραί-
χαρκτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς.

— Ἡ μορφή μας, ἐξήγησεν ἡ συγγραφεῖς
δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἀποτύπωσις
συναισθημάτων μας, θλίψεων ἢ χαρμῶν.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ

1 Bessa

Η
ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ

ΤΑΧΥΤΑΤΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟ-

ΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ

ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕ-

ΣΩΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΑΔΥΝΑΤΟΝ

ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ

ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΠΕΙΝ ΟΜΑ-

ΔΑ ἢ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ

ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΦΩΙΧΤΛΕΝΔΕΡ

ΜΠΕΣΣΑ

Η ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ

= ΜΕΤΑΞΥ ὧΝ =

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΦΑΚΟΝ

VOIGTLÄNDER

ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΟ 1756

Η ΜΑΡΚΑ

Voigtlaender

ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ

Voigtlaender

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Lina Cavalieri

ΑΝΩΤΕΡΑ ὧΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Βουκουρεστίου 3

ΒΟΛΟΝ: Παύλου Μελά 24

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου 4

ΚΡΕΜΕΣ ἡμέρας καὶ νυκτός

ΛΟΣΙΟΝ διὰ λιπαρὰ καὶ στεγνὰ δέρματα

ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανεῖς, εἰς ὅλα τὰ χρώματα

ΚΟΚΚΙΝΑ χελέων καὶ προσώπου

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διὰ βλέφαρα καὶ βλέφαριδας

ΟΛΟΝΤΟΝΑΣΤΕΣ λεπτότατες

ΛΟΣΙΟΝ κατὰ τῶν πανάδων κτλ.

ΑΛΑΤΑ λουτρῶν λεπτῶς ἀρωματισμένα

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ χερῶν καὶ διὰ μανιτιῶν.

ΑΡΩΜΑΤΑ διὰ κυρίας καὶ κυρίους

Η ΕΣΤΥΡΙΚΗ ΒΟΔΟΜΑΙΣ

Γαλλική εὐθυμογραφία

ΠΩΣ Ο ΜΠΑΛΟΥΡΔΟΣ ΕΓΙΝΕ ΜΑΓΟΣ!

Ζούσε μιὰ φορά κι' ἕναν καιρὸ ἕνας ἀνθρώπος πού λεγόταν Μπαλουρδός. Πιὸ φτωχὸς κι' ἀπὸ τὸν Ἰώβ, ἔτρωγε κάθε εἰκοσιτέσσερες ὥρες, ἐνῶ ἀκούγε νὰ λένε γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅτι εἶχαν στὰ τραπέζια τους θαυμάσια φαγητὰ καὶ ὑπέροχα γλυκίσματα. Κι' ὁ καυμένος ὁ Μπαλουρδός τὰ βλεπε μόνο στὸν ὕπνο του ὅλ' αὐτὰ!

« Ἀχ, ἂς μπορέσω, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, νὰ φάω τρεῖς φορές γενναῖα, κι' ἂς πεθάνω ἔπειτα ».

Μὰ πάνω σ' αὐτὴ τὴν σκέψι ἔκανε μιὰ ἄλλη :

— Μήπως θέλω νὰ μοῦ πέσουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὰ φαγητὰ ; Πρέπει νὰ κινηθῶ καὶ μονάχος μου. Τὶ νὰ κάνω ὅμως ; Ἄς κάνω τὸ... μάγο κι' ὅτι βρέξει ἂς κατεβάσῃ...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ φίλος μας ὁ Μπαλουρδός ξεκίνησε γιὰ μακρινοὺς τόπους. Δρόμο ἄφινε, δρόμο ἔπερνε... Ἐξαφνα στάθηκε μπροστὰ σ' ἕναν θαυμάσιο πύργον, πού κατοικοῦσε μιὰ πολὺ πλούσια κυρία... Ἐκεῖνες τῆς ἡμέρας ἀκριβῶς εἶχε χάσει ἕνα διαμάντι μεγάλης ἀξίας.

— Ἀμ, εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ βροῦμε, εἶπε ὁ φίλος μας ὁ Μπαλουρδός, μὲ πεποίθησι.

— Πῶς ; ρώτησε ἐκπληκτῇ ἡ κυρία.

— Νὰ ἂμα φάω τρεῖς φορές γενναῖα, θὰ τὸ βρῶ ἀμέσως !

Ἡ ἐπιθυμία του ἔγινε κι' ἔτσι ὁ Μπαλουρδός ἔτρωγε σὰν βασιλῆας. Ἄλλ' ὅταν καταβρόχθισε τὸ πρῶτο γεῦμα, ὁ ὑπηρετὴς πού τὸν σέρβιρε τὸν κοίταζε κατάματα, ἐνῶ ὁ Μπαλουρδός ἔλεγε :

— Πάει τὸ πρῶτο !

Τὸ δεύτερο γεῦμα πὶο πλούσιο ἀπὸ τὸ πρῶτο τοῦ τὸ σέρβιρε ἄλλος ὑπηρετὴς, μὰ πού κι' αὐτὸς τὸν κοίταζε κατάματα.

— Πάει τὸ δεύτερο ! εἶπε ὁ Μπαλουρδός.

Τὸ τρίτο τὸ σέρβιρε ἄλλος ὑπηρετὴς, ἐνῶ ὁ Μπαλουρδός ἔλεγε :

— Πάει καὶ τὸ τρίτο !

Καὶ χτύπησε τὴν γροθιά του, πάνω στὸ τραπέζι. Πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα ἀμηχανίας γιὰ τὸν Μπαλουρδόν, ὅταν ἔξαφνα ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκαν οἱ τρεῖς ὑπηρετὲς, πού τὸν εἶχαν σερβίρει ! Ἀμέσως ἔπесαν στὰ πόδια του, λέγοντας :

— Ἀφέντη μάγε, δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε μπροστὰ σας : ἐμεῖς πήραμε τὸ διαμάντι. Ἐμεῖς οἱ τρεῖς. Κι' ἐπειδὴ σὰς ἀκούγαμε νὰ λέτε κάθε φορά πὺς σὰς σέρβιρε ὁ καθένας, πάει τὸ πρῶτο, τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο, γι' αὐτὸ καταλάβαμε πῶς μᾶς νοιώσατε.

Ὁ Μπαλουρδός μὲ κόπο ἔκρυψε τὴν χαρὰ του, μὰ πῆρε ἀμέσως σοβαρὸ ὕφος καὶ εἶπε :

— Καὶ βέβαια τὸ εἶχα καταλάβει, γι' αὐτὸ φώναζα ; πᾶσι τὸ πρῶτο, νοῦμερο δηλαδὴ...

Μὰ ἐπειδὴ ὅμως δὲ θέλω νὰ χάσετε τὴν θέσι σας, γι' αὐτὸ φέρετέ μου μιὰ γαλοπούλα !

Ἐνθουσιασμένοι, γιατί τὴν γλύτωσαν φθινὰ οἱ τρεῖς ὑπηρετὲς, φέσανε μιὰ γαλοπούλα, στὴν ὁποίαν ὁ Μπαλουρδός ἔδωσε νὰ καταπιῇ τὸ διαμάντι. Ἐπειτα τὴν ἔδωσε στοὺς ὑπηρετὲς νὰ τὴν πᾶνε στὴν αὐλὴ, ἀφού τὴν σημάδεψε πρῶτα.

— Πέστε στὴν κυρία σας, νᾶρθῃ ἐδῶ, εἶπε.

Λίγη στιγμή ἀργότερα ἡ κυρία τοῦ Πύργου ἔρχόταν.

— Κυρία, ρώτησε ὁ Μπαλουρδός. Μήπως περάσατε καμμιά μέρα ἀπὸ τὴν αὐλὴ ;

— Συχνὰ περνᾶω ἀπὸ καί.

— Ἐ λοιπὸν μιὰ γαλοπούλα ἔφαγε τὸ διαμάντι σας. Ἐλάτε κάτω στὴν αὐλὴ, σὰς παρακαλῶ.

Ὅλοι ἀκολούθησαν τὸν Μπαλουρδόν.

Σὲ λίγο ἐκεῖνος ἀφού ἔπιασε τὸν ἕνα γάλο, τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ψάχνει, ἔπιασε τέ-

λος τὸν σημαδεμένο.

— Αὐτὸς ἔφαγε τὸ διαμάντι σας, κυρία. Σφάχτε τον καὶ θὰ τὸ βρῆτε στὴν κοιλία του.

Καὶ πραγματικὰ τὸ διαμάντι βρέθηκε στὴν κοιλία τοῦ ἰνδιάνου.

— ὦ, εἶσαι σπουδαῖος μάγος, εἶπε τότε ἡ κυρία τοῦ Πύργου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μείνῃς ὅσον καιρὸ θέλεις ἐδῶ...

Τὸ μόνο πὺς δὲν ξέρομε εἶναι πότε ὁ Μπαλουρδός ἔφυγε ἀπὸ τὸν Πύργον.

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟ ΗΛΛΑΣΕ

Εἰς τὸ ἐστιατόριον :

— Αὐτὸ τὸ μπιφτέκι εἶναι τόσο σκληρὸ, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ τὸ κόψω.

Καὶ ὁ διευθυντὴς :

— Παιδί, ἄλλαξ τὸ μαχαίρι τοῦ κυρίου !

ΗΣΥΧΟ ΣΠΙΤΙ

— Τὸ σπiti, πὺς κατοικεῖς, εἶναι ἡσυχο ;

— Ναί, δὲν ἀσχολεῖται κανένας μὲ τίποτε. Προχθὲς ἔγινε ἕνας φόνος καὶ δὲν ἀκούσαμε τίποτε.

ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

— Ὁ γιατρός μὲ στέλλει τρεῖς μῆνες στὴν Κέρκυρα καὶ ἐξαποστέλλει τὸν γαμβρόν μου μὲ τὴν κόρη μου τρεῖς μῆνες στὸ Λουτράκι. Τὶ σημαίνει αὐτό ;

— Σημαίνει ὅτι ὁ γαμβρός σας εἶναι πολὺ φίλος μὲ τὸν γιατρό σας.

Εἰς τὸ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

— Κατηγοροῦμενα, εἶσαι νυμφευμένος ;

— Ὁχι, κύριε πρόεδρε.

— Ἐ ! λοιπὸν, αὐτὸ εἶναι εὐτύχημα γιὰ τὴν γυναῖκα σου.

ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δύο ἄνδρες περιπατοῦν σ' ἕνα κήπον, ὁ ἕνας ἔξαφνα πίπτει σὲ μιὰ βαθεῖα τρύπα.

— Ἀ, εἶπε ὁ ἄλλος, ἤθελα νὰ σὲ εἰδοποιήσω γι' αὐτὴν τὴν τρύπα μὰ τὸ ἔχασα.

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη, λέγει ὁ πρῶτος σηκω- νόμενος, βλέπεις ὅτι τὴν πύρα καὶ μόνος μου.

Τὸ ἐπῆτυχε

— Τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸν τοκετὸν τῆς γυναῖκάς σου. Στοιχηματίζω, ὅτι ἐγέν- νησεν ἀγόρι.

— Ὁχι, εἶναι κοριτσάκι.

— Ἐστῶ, βλέπεις πὺς δὲν ἐγελάσθηκα καὶ πολὺ !

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Ἀκούστε με, κύριε Μπλόου.

— Δυστυχῶς, κύριε Μάγερ, δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν στιγμή...

— Μὰ ἀφού πρόκειται γιὰ τὴν ἐξουσί- σας !... Γιὰ ρίξτε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὴ τὴν τογραφία... Τὶ λέτε ;... Δὲν εἶναι χαρ- μένη αὐτὴ ἡ μικρούλα ;...

— Καλέ, δὲν εἶναι ἡ Ἄννα Ρόζενβλὺ κόρη τοῦ μεγαλεμπόρου ;

— Ἀκριβῶς ! Αὐτὴ εἶναι ! Καὶ ἔστιν ὅ- ση προίκα πέρνει ; Τρεῖς ἑκατομμύρια !

— Ναί... μὰ τῆς προίκας πὺς τὴν γιὰ πρώτη φορά μού φάνηκε πῶς κοῦρε- λιγάκι... Κουτσαίνει πάντοτε ἔτσι ;

— ὦ, ὅχι, πάντοτε, κύριε Μπλόου... Μὲν ὅταν περπατεῖ !...

Ἐνας προξενητὴς μπάνιε, διαστὰ σὲ μιὰ μάτιο τοῦ Βαρούχ.

— Ἐλα Βαρούχ, πλύσου καὶ ντύσου !

Γρήγορα !

— Τὶ συμβαίνει ;

— Ὅ, πάμε νὰ δοῦμε μιὰ νύφη γιὰ τὴν νῆ ;

— Πὺς θέλεις νὰ τὸ ξέρω αὐτὸ ἀπὸ τὸν Τότε γιατί μὲ διάζεις νὰ...

Ὁ προξενητὴς κ. Ἀρὼν πηγαίνει σὲ μιὰ σκὰρ Ἰσραήλ.

— Κύριε Ἰσραήλ, ἦλθα γιὰ μιὰ σπουδα- τήτη ὑπόθεσι.

— Περὶ τίνος πρόκειται, κ. Ἀρὼν ;

— Ἰδοὺ, κ. Ἰσραήλ... Ὅ, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς παντρέψω...

— Μὰ δὲν ἔχω καμμίαν ὁρεῖ νὰ παντρε- θῶ !

— Ἀκούστε με, κ. Ἰσραήλ. Κάθε μαρτυ- ρία καὶ κάθε βράδυ εἶσα ἀναγκασμένος νὰ πε- ραίω στὸ ἐστιατόριον. Ἐγὼς θεὸς εἶμαι καὶ σερβίρουν ἐκεῖ !...

— Τότε, γιὰ τὴν ἐξουσίαν σου, ὅπου ἐξαπατᾶς... Ὅ, θέλεις νὰ πε- βεντιάσεις μὲ κανένα, καὶ εἰσθε μόνος...

— Πολὺ σωστά. Ἐάν ὅμως ἡ νύφη πὺς μού προτείνετε δὲν ξέρε νὰ μαγειρεύῃ ;

— Δὲν τῆς ἀρέσει ἡ ζεστή ; Ἐάν μάλιστα διαρκῶς καὶ δὲν μ' ἀφίνει νὰ πῶ λέϊ ;

— Τὶ περιέργος πὺς εἶστε, κ. Ἰσραήλ. Σάματι θὰ εἰσθε ἀναγκασμένος νὰ μείνετε κὼς στὸ σπiti σας !...

Ὁ Ἀρὼν, ὁ προξενητὴς, συναντᾷ σὲ μιὰ μο τὸν Ἀδρόν.

— Τὶ εὐτυχὴς σύμπτωσις νὰ σὲ συναντή- ῃς ! Τρεῖς ὥρες τώρα σὲ ζητοῦ !...

— Χω νὰ σοῦ πῶ...

— Ἐρῶ τί θὰ πῆς ; Ἐγὼ μιὰ νύφη σένα ! Ἀεὶντε, ξεφορτώνει με, δὲν παντρε- μαί...

— Τὶ νευρῶδες πὺς εἶσαι. Ἀφού μὲ πᾶς μιλήσω... Δὲν ξέρεις πῶςες νύφες ἔχουν γιὰ γραφὴ στὸν κατάλογό μου, τελευταίως...

— Θάλεγες γιὰ μιὰ νύφη μὲ εἰκοσι χιλιάδες πᾶ- κα ;

— Τίποτα !

— Γιὰ μιὰν ἄλλη μὲ τριάντα χιλιάδες ;

— Δὲν θέλω σοῦ εἶπα νὰ παντρευθῶ !

— Θέλεις μιὰν ἄλλη μὲ πενήντα χιλιάδες ;

— Ἐγὼ καὶ μὲ ἑκατὸ χιλιάδες, μήπως ;...

— Ὁχι, σοῦ ἐπαναλαμβάνω πῶς ἐν καὶ παντρευθῶ, δὲν θὰ κοιτάζω τὴν προίκα... Ὅ, πᾶρω κανένα κορίτσι, ἔστω καὶ φτωχὸ, γιὰ νὰ κάμω γάμο ἐξ ἔρωτος !...

— Γάμο ἐξ ἔρωτος ;... Γιὰ στίχο...

Ἐγὼ καὶ τέτοιες προτάσεις...